

Carta do Prelado (marzo de 2015)

O tempo de Coresma que atravesa a Igrexa centra a carta do Prelado, quen convida especialmente a coidar a caridade cara aos demais.

11-03-2015

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Transcorreron algunhas datas desde o comezo da Coresma. Ademais de repasar, con agradecemento e ánimo de aprender, os corenta días de

oración e xaxún de Xesucristo no deserto, e a súa loita vencedora contra o espírito maligno, a Igrexa proponnos que nos preparemos moi ben para penetrarnos nas escenas da paixón, morte e resurrección do noso Señor na próxima Pascua. Por iso convidanos a percorrer moi unidos ao Mestre este tempo litúrxico, como lembraba san Xoán Paulo II hai uns anos.

«*Mirade que subimos a Xerusalén* (Mc 10, 33). Mediante estas palabras o Señor convida os discípulos a percorrer xunto a El o camiño que partindo de Galilea conduce até o lugar onde se consumará a súa misión redentora. Este camiño a Xerusalén, que os evanxelistas presentan como a culminación do itinerario terreo de Xesús, constitúe o modelo de vida do cristián, comprometido a seguir ao Mestre na vía da Cruz.

»Cristo dirixe esta mesma invitación de "subir a Xerusalén" aos homes e mulleres de hoxe. E faio con particular forza neste tempo de Coresma, favorable para converterse e atopar a plena comunión con El, participando intimamente no misterio da súa morte e resurrección. Por tanto, a Coresma representa para os crentes a ocasión propicia para unha profunda revisión de vida»[1].

Coñecemos as principais prácticas que a Igrexa recomenda, durante a Coresma, para manifestar este afán de conversión: a oración, a penitencia, as obras de caridade. Querería que, nesta ocasión, fixésemonos/fixásemosnos especialmente nestas últimas. O Papa Francisco, na súa mensaxe para a Coresma, refírese á *globalización da indiferenza*: un mal que se acentuou na nosa época e que se opón frontalmente ao modo de actuar de Deus. En efecto, o Señor, na súa

infinita misericordia, coida de todos e de cada un, búscanos tamén cando nos afastamos, non cesa de enviarnos a claridade da súa luz e a forza da súa graza, para que nos decidamos a conducirnos en todo momento como bos fillos seus. **Pero ocorre -subliña o Pontífice- que cando estamos ben e sentímonos a gusto, esquecémonos dos demais (algo que Deus Pai non fai xamais), non nos interesan os seus problemas, nin os seus sufrimentos, nin as inxustizas que padecen...[2].**

Para superar este perigo, habemos de considerar que somos solidarios uns con outros. E, sobre todo, reflexionar sobre a Comunión dos santos, que nos impulsará a servir, a ocuparnos -día tras día- das nosas irmás e dos nosos irmáns menesterosos de atención espiritual ou material. A Coresma convértese así nun tempo especialmente propicio para imitar a

Cristo cunha entrega xenerosa aos membros do seu Corpo místico, pensando en como El se nos dá.

A forza para comportarnos desta maneira provén de escóitaa atenta da palabra de Deus e da recepción dos sacramentos -a Confesión, a Eucaristía-, sinalados de modo concreto nos mandamentos da Igrexa, nestas datas. Consideremos que, ao recibir o Corpo do Señor na Comunión coas disposicións espirituais necesarias, irémonos parecendo máis e máis a El, farase máis perfecta nosa identificación con Jesús, até chegar a ser -como repetía o noso Pai- ***ipse Christus***, o mesmo Cristo. E faremos moi nosas todas as indigencias dos demais, sen deixar que se forme nos nosos corazóns a costra do egoísmo, de centrarse no propio eu: **quen é de Cristo pertence a un só corpo e nel non se é indiferente cara aos demais**^[3]. Como non lembrar a predicación

rotunda de san Pablo: se un membro padece, todos os membros padecen con el; e se un membro é honrado, todos os membros gózanse con el[4].

Interésame, e moito, fillas e fillos meus, que apliquemos estas consideracións ao coidado dos enfermos: unha obra de misericordia que Xesucristo premia de modo especial. Recemos tamén a diario polos que sofren persecución por mor das súas conviccións relixiosas. Ninguén nos ha de resultar alleo! Roguemos ao Señor que os asista coa súa graza e concédalles forzas. E como a caridade é ordenada, ha de chegar, en primeiro termo, a quen se achan máis próximos -membros da nosa familia sobrenatural ou humana, amigos e veciños, compañeiros de traballo-, a todos aqueles con quen nos unen especiais lazos de fraternidade, polas distintas situacións que atravesamos.

Moi claras son as suxestións que transcribo: **Tense a experiencia de que formamos parte dun só corpo? Un corpo que recibe e comparte o que Deus quere doar? Un corpo que coñece aos seus membros máis débiles, pobres e pequenos, e faise cargo deles? Ou nos refuxiamos nun amor universal que se compromete cos que están lonxe no mundo, pero esquece ao Lázaro sentado diante da súa propia porta pechada? (cfr. *Lc* 16, 19-31)[5].**

Aproveito estas liñas para agradecer novamente ás miñas fillas e aos meus fillos, e a tantas outras persoas que coidan dos enfermos e das persoas anciás, a súa dedicación xenerosa a este labor: como lles sorrí Deus! Non se me oculta que, en ocasións, nesa tarefa quizá brote o cansazo. Pero entón volvamos os ollos a unha realidade moi clara á luz da fe: atender a quen non poden valerse por si mesmos, tanto no propio fogar

como noutros lugares, introdúcenos derechamente no Corazón misericordioso do Señor. Esmerémonos en dedicarlles os nosos mellores servizos, sen regatear xamais o sacrificio persoal. Con frecuencia leo como san Xosemaría acudía gozoso -era unha necesidade, tamén para facer o Opus Dei!- a visitar aos enfermos, a estar con elas ou con eles. Deses momentos sacaba forzas para cumprir o que Deus pedíalle.

Contamos na Obra cunha ampla experiencia destas obras de misericordia: non en balde -repito- o Opus Dei naceu e consolidouse entre os pobres e os enfermos. Moi significativo para noso camiñar é que o 19 de marzo de 1975, poucos meses antes do seu tránsito ao Ceo -transcorreron corenta anos-, o noso Pai lembrase con viveza aqueles comezos durante un faladoiro en

familia. Convídovos a deternos de novo nas súas palabras.

Fun a buscar fortaleza nos barrios máis pobres de Madrid. Horas e horas por todos os lados, todos os días, a pé dunha parte a outra, entre pobres vergonzantes e pobres miserables, que non tiñan nada de nada; entre nenos cos mocos na boca, sucios, pero nenos, que quere dicir almas agradables a Deus (...). E que ben, que alegría! Foron moitas horas naquel labor, pero sinto que non fosen máis. E nos hospitais, e nas casas onde había enfermos, se se poden chamar casas a aqueles tugurios... Eran xente desamparada e enferma; algúns cunha enfermidade que entón era incurable, a tuberculose (...).

Foron uns anos intensos, nos que o Opus Dei crecía cara adentro sen darnos conta. Pero quixen

dicirvos -algún día contaránvolo con máis detalle, con documentos e papeis- que a fortaleza humana da Obra foron os enfermos dos hospitais de Madrid: os máis miserables; os que vivían nas súas casas, perdida até a última esperanza humana; os máis ignorantes daquelas barriadas extremas[6].

Ás enfermas e aos enfermos suxírolles que sexan dóciles e déixense atender; que agradezan o agarimo humano e cristián que lles dispensa o mesmo Xesucristo por medio de quen se ocupan delas ou deles. Cantas persoas, tamén entre as que non posúen o tesouro da fe, quedan removidas ante estas manifestacións do verdadeiro amor cristián e humano, e acaban por descubrir o rostro de Xesús nos enfermos ou nas persoas que por eles se gastan!

Que gozo cáusanos tamén a proximidade das solemnidades de san Xosé e da Anunciación da nosa Señora. Cobran unha significativa relevancia neste ano mariano dedicado á familia, pois colocan ante os nosos ollos o ambiente do fogar de Nazaret. Alí fíxose presente a gran misericordia de Deus coa humanidade, o amor da Trindade mediante a encarnación do Verbo no seo purísimo de María. Alí pasou Jesús longos anos, rodeado en todo momento polo agarimo e o desvelo da súa Nai e de san Xosé. Alí traballou con perfección humana e sobrenatural o santo Patriarca. Son excelentes motivos para confiarlles a santidad dos fogares cristiáns e impetrar a súa protección sobre todas as familias da terra.

Nas súas recentes catequese, o Papa subliñou o importantísimo papel da nai e do pai no seo da familia: **as nais** -dicía nunha destas ocasións-

son o antídoto máis forte ante a difusión do individualismo egoísta[7]. O mesmo cabe afirmar dos pais, que xogan igualmente un papel fundamental. Cada familia precisa a presenza dun pai, aínda que desgraciadamente *hoxe chegouse a afirmar que a nosa sociedade é unha "sociedade sen pais" (...). Especialmente na cultura occidental, a figura do pai estaría simbólicamente ausente, desviada, desvanecida*[8]. Esta actitude constitúe un erro moi grave, pois tanto o pai como a nai resultan completamente imprescindibles para o desenvolvemento armónico dos fillos en todas as súas facetas. É intensa, xenerosa, a nosa oración por esta célula vital -a familia- da Igrexa e da sociedade civil? Rezamos para que cada fogar sexa unha prolongación do que albergou ao Fillo de Deus en Nazaret? Como agradecemos a abnegación xenerosa e alegre de tantos pais e nais?

Acordámonos de rezar pola
felicidade dos esposos aos que Divos
non concede fillos, para que amen a
Vontade do Ceo, dando ademais
exemplo de servizo á humanidade
enteira?

En calquera caso, sexan moitos,
poucos ou ningún os fillos que Deus
conceda, é preciso que todos os
fogares cristiáns promovan a alegría
de saberse *igreja doméstica*. Por iso
recollo os seguintes ensinamentos de san
Josemaría, cando afirmaba que hai
que recibir os fillos ***sempre con
alegría e agradecemento, porque
son agasallo e bendición de Deus e
unha proba da súa confianza***^[9]. E
engadía: ***non dubidedes de que a
diminución dos fillos nas familias
cristiás redundaría na diminución
do número de vocacións
sacerdotais, e de almas que se
queiran dedicar para sempre ao
servizo de Xesucristo. Eu vin
bastantes matrimonios que, non***

dándolles Divos máis que un fillo, tiveron a xenerosidade de ofrecerllo a Deus. Pero non son moitos os que o fan así. Nas familias numerosas é máis fácil comprender a grandeza da vocación divina e, entre os seus fillos, hainos para todos os estados e camiños[10].

Non sempre os esposos teñen descendencia. Nestes casos, non han de considerarse fracasados, porque non o son. É outro modo -tamén divino- que o Señor ten de bendicir o amor conxugal. *As familias numerosas* -afirmaba o noso Pai- *cáusanme moita alegría. Pero cando me atopo un matrimonio sen fillos, porque Deus non llos concedeu, énchome tamén de gozo: non só poden santificar o mesmo o seu fogar, senón que ademais dispoñen de máis tempo para dedicarse aos fillos dos outros, e son xa moitos os que o fan cunha*

abnegación conmovedora. Teño o orgullo de poder asegurar que nunca apaguei un amor nobre da terra; ao contrario, alenteino, porque debe ser -cada día máis- un camiño divino^[11]. Agradecemos a Deus a fidelidade alegre destes esposos.

Na festa de san Xosé, todas e todos acudimos ao santo Patriarca pedíndolle que colme de fidelidade a Deus toda a nosa existencia, día a día, como cumpriu este home xusto, respondendo a todas as peticións divinas. E, antes de concluír, desexo lembrar que o 28 de marzo cúmprense noventa anos da ordenación sacerdotal do noso Pai. Invocádelle especialmente cunha súplica piadosa e constante pola Igrexa e o Papa; polas vocacións sacerdotais e relixiosas; polas vocacións -tamén divinas- a unha entrega total no medio do mundo, no celibato apostólico ou no

matrimonio; pola fidelidade de todos os cristiáns. Dirixide vosas pregarías, con fe e confianza, á Virxe e a san Xosé, para que saibamos camiñar de modo contemplativo no medio do mundo. E seguíde encomendando todas as miñas intencións.

Dáme moita alegría dicirvos que, antes de comezar o curso de retiro, vou ir a rezar a Loreto, con todas e con todos, e co noso Pai. Puiden acompañalo en varias ocasións e contemplar como sabía querer á nosa Nai e deixar nas súas mans a vida das súas fillas e dos seus fillos, a súa: a Obra!, para servir máis e mellor á santa Igrexa.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de marzo de 2015.

[1] San Xoán Paulo II, Mensaxe para a Coresma, 7-I-2001.

[2] Papa Francisco, Mensaxe para a Coresma de 2015, 4-X-2014.

[3] *Ibid.*

[4] 1 *Cor* 12, 26.

[5] Papa Francisco, Mensaxe para a Coresma de 2015, 4-X-2014.

[6] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 19-III-1975 ("Polas sendas da fe", ed. Cristiandade, 2013, pp. 146-147).

[7] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 7-I-2015.

[8] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 28-I-2015.

[9] San Xosemaría, *Carta 9-I-1959*, n. 54.

[10] *Ibid.*, n. 55.

[11] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 10-IV-1969.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-marzo-de-2015/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-marzo-de-2015/) (05-08-2025)